

Le texte est une unité linguistique intégrée ou une séquence de phrases cohérentes sous une forme séquentielle en vue d'arriver à un ensemble de buts et de mécanismes constituant une unité cohérente. Celui-ci fait va ces mécanismes, exploités par les antagonistes de la communication. Une complexité née par cette variation selon : la langue, les styles, les symboles, les omissions, les nombreuses allusions, les signes de ponctuation, et autres éléments du texte.

Le discours, quant à lui, est une séquence de phrases simples parlées qui nécessitent une place et un champ spécifiques, car lié à la réalité sociologique communicative entre les antagonistes de la communication, il se produit sous forme d'un message textuel articulé. Les relations internes qui déterminent les significations, incluses dans la structure du texte parlé, sont de multiples types avec les multiples contextes ; le discours théâtral, discours religieux, discours politique, discours culturel...

La textualité du discours ne sera pas notre problématique. Car l'imbrication du texte et du discours n'est pas si claire. Mais nous allons nous focaliser sur les sciences qui s'en préoccupent. Car ce sont ces sciences-là qui concernent l'individu et ses relations le contexte social. Les sciences du langage sont la prémisses du discours en tant que comportement verbal, quotidien caractérisé par la nature du désordre et de la pensée, imposés par le contexte, et l'affranchissement des contraintes de la langue officielle par rapport à des règles des structures modèles. Ceci constitue une source de la naissance du langage, comme produit individuel issu d'une prise de conscience et volonté, et un libre choix du locuteur, qui utilise des formes d'expression de sa pensée personnelle. Le discours est alors le produit des mécanismes physiques psychologiques et acoustiques expressifs, utilisant toutes les approches linguistiques possibles. De ce postulat émergent différentes théories linguistiques voire de nouveaux arts ou sciences vers la linguistique du texte ; la pragmatique et autres disciplines voisines.

La théorie de la littérature, d'autre part, y a également prêté attention, se concentrant sur les éléments du discours et les antagonistes de la communication, et peut-être s'est-elle davantage focalisée sur le récepteur jusqu'à ce qu'apparaisse la théorie de la réception, mais aussi l'auteur du texte (genèse), et du discours, par son style et sa construction dans sa forme et son essence....

text is an integrated linguistic unit or a coherent sentence sequence in a sequential form that achieves a set of goals and mechanisms that make it a coherent unit that serves the supreme function for which it was produced. Hence the interest in the text first as a standalone unit that varies in terms of structures, functions, styles, symbols, omission, allusions and punctuations, and other elements of the text.

As for the discourse, it is the sequence of simple spoken sentences that require a specific place, time and other elements related to the available context, and to the communicative sociological reality between the addresser and the recipient of the discourse, in the form of a verbal text message. In the spoken discourse an internal relationship determines the meaning or the context included in the produced text. There are multiple types of discourse that served to the creation and development of discourse elements among which: theatrical discourse, religious discourse, political discourse, and cultural discourse.

The discourse is a text or the text is a discourse that is not the main problem although they represent an analogy. However the focus is mostly on related sciences concerned with the two terms, as well as on the relationship of the individual and the society, knowing that the discourse is considered as a 'disordered' or 'non-structured' daily behaviour; the produced sentences may not be structured and organised in advance, but rather imposed on the speaker by the context, in addition to the fact to not abide by the rules of the "standard" and "official" language. This constitutes a source of innovation and change in languages.

الديباجة :

يعدّ النصّ وحدة لغوية متكاملة أو متتالية جمالية متناسقة في شكل تسلسلي يحقق مجموعة من الأهداف والآليات التي تجعل منه وحدة مترابطة تخدم الهدف الأنسي الذي أنتجت لأجله، وبهذا كان الاهتمام بالنص باعتباره وحدة قائمة بذاتها تمتلك من الأسرار التي تجعلها قبلة لكل قارئ متبصر قادر على التحليل والتأويل، ويجعلها تتفاوت فيما بينها بما تملكه من آليات يخبرها لها صاحبها، فهي انطلاقاً من هذا تميل إلى التعقيد بما تتفاوت به فيما بينها من حيث: اللغة والأساليب والرموز والحذف وكثرة الإيحاءات وعلامات الترقيم وغير ذلك من مقومات النص.

أما الخطاب فهو متتالية الجمل البسيطة المنطوقة التي تستلزم مقاما معينا ومجالا محددا، حيث يرتبط بالواقع السوسولوجي التواصل بين الباث ومتلقي هذا الخطاب، في شكل رسالة نصية ملفوظة، ثم التفاعلات الداخلية التي تحدد المعاني المتضمنة في بنية ذلك النص المنطوق، والخطاب أنواع متعدّدة بتعدد السياقات التي أوجدته، مثل الخطاب المسرحي والخطاب الديني والخطاب السياسي والخطاب الثقافي... إلخ .

وكون الخطاب نصاً أو النص خطاباً، ليست الإشكالية الرئيسية التي سنقف عليها مطوّلاً بسبب التداخل وعدم الفصل بين المصطلحين، لكنّ العلوم التي اهتمت بهما هي التي يجب التركيز عليها، لأنها اهتمت بالفرد وعلاقاته بمجمعه، ولهذا احتوته علوم اللسان من منطلق أنه سلوك لفظي يومي، يتصف بطابع الفوضى أو التفكير، حيث إنّ الباث قد لا يفكر في جملة مسبقاً، وإنما يفرضها عليه السياق والتحرر من قيود اللغة الرسمية من قواعد وتراكيب نموذجية أحياناً، والذي يشكل مصدراً للغة، لكونه نتاجاً فردياً صادراً عن وعي وإرادة، واختيار حرّ من قبل الناطق (الباث)، الذي يستخدم أنساقاً للتعبير عن فكره الشخصي، مستعينا في إبراز ذلك، بالبيانات نفسية تعبيرية وفيزيائية صوتية من أساسيات الخطاب، مستعينة في ذلك بكل المقاربات اللسانية الممكنة التي أفرزتها النظريات اللسانية المتعدّدة إلى أن ظهرت فنون جديدة أو علوم بنيت على هذين القطبين أي اللسانيات

والخطاب ومنها: لسانيات النص، التداولية وغيرها. ومن جهة أخرى فقد اهتمت نظريات الأدب بالخطاب، مركزة على أهمّ طرفيه، وهما الباث والمتلقي، ولعلّ تركيزها الأكبر كان على الثاني (المتلقي). وتمثّل هنا نظرية التلقي والأسلوبية أبرز تلك النظريات في احتفائها بالمتلقي تارة وبالخطاب وأسلوبه وبنائه في شكله وجوهره تارة أخرى.

إشكاليات المتلقى:

وجاء المتلقى ليسلط الضوء على مختلف هذه العلاقات الموجودة بين الخطاب وعلوم اللسان ونظريات الأدب، من خلال طرح مجموعة إشكاليات لعل أهمها:

- ✓ كيف أفاد النص من اللسانيات؟
- ✓ ما سبب التوازي بين النص والخطاب؟
- ✓ ما الفرق بين الدراسات الأدبية للأدب والدراسات اللسانية له؟
- ✓ كيف أفادت اللسانيات من دراسة النص عوض دراستها للجملة؟
- ✓ كيف يمكن التمييز بين الخطابات؟
- ✓ هل كشف النص عن جوهره بعد اعتماد الإجراءات اللسانية التقنية؟

محاوّر المتلقى:

وللإجابة عن هذه الأسئلة وأخرى سطرنا المحاور التالية:

المحور الأول: الفرق بين الخطاب والنص

المحور الثاني: علوم اللسان والخطاب (لسانيات النص،

التداولية،)

المحور الثالث: نظريات الأدب والخطاب (نظرية

التلقي، البلاغة العربية الجديدة...)

المحور الرابع: أعلام ومسارات.

مواعيد هامة:

- آخر موعد لاستقبال الملخصات: 10-11-2022.
- آخر أجل لاستقبال المداخلات كاملة: 27-11-2022
- موعد انعقاد المتلقى: 06 - 07 ديسمبر 2022
-

ترسل المشاركات عبر البريد الإلكتروني:

discourslitart22@gmail.com

Der Text ist eine integrierte sprachliche Einheit bzw. eine Folge kohärenter Sätze in sequentieller Form, die eine Reihe von Zwecken und Mechanismen erreicht, und zu einer kohärenten Einheit machen und zum höchsten Zweck dient. Sie wurden von ihrem Besitzer betrieben und sind daher in der Regel kompliziert durch ihre Unterschiede in Bezug auf: Sprache, Stile, Symbole, Auslassungen, zahlreiche Anspielungen, Interpunktionszeichen ... und andere Textelemente .

Was die Rede betrifft, handelt es sich um eine Folge einfacher gesprochener Sätze, die einen bestimmten Ort und ein bestimmtes Feld erfordern, da sie in Form einer artikulierten Textnachricht mit der kommunikativen soziologischen Realität zwischen dem Gesprächspartner und dem Adressaten der Rede verbunden ist dann die inneren Beziehungen, die die Bedeutungen bestimmen, die in der Struktur dieses gesprochenen Textes enthalten sind, die vielfältiger Art und mit den vielfältigen Kontexten, die ihn geschaffen haben, theatralischer Diskurs, religiöser Diskurs, politischer Diskurs, kultureller Diskurs sind,...

Der Diskurs ist ein Text oder der Text ist ein Diskurs, das ist nicht das Problem, auf das wir wegen der Überschneidung und der fehlenden Trennung zwischen den beiden Begriffen ausführlich eingehen werden, aber die Wissenschaften, die sich damit befassen, sollten es sein konzentriert, weil sie das Individuum und seine Beziehung zu seiner Gesellschaft betreffen, und aus diesem Grund gehen die Sprachwissenschaften davon aus, dass es sich um ein verbales, alltägliches Verhalten handelt, das von der Natur des Chaos oder des Denkens geprägt ist, wie es der Pathologe nicht darf Denken Sie im Voraus an seine Probleme, sondern lassen Sie sich ihm vom Kontext und der Freiheit von den Zwängen der Amtssprache in Bezug auf manchmal vorbildliche Regeln und Strukturen aufzwingen und eine Quelle der Sprache darstellen, da es sich um ein individuelles Produkt handelt ein Bewusstsein und Wille und eine freie Wahl des Sprechers (Bath), der Ausdrucksformen seines persönlichen Denkens verwendet, indem er physische Mechanismen verwendet expressiven psychologischen und akustischen Grundlagen des Diskurses unter Verwendung aller möglichen linguistischen Ansätze, die aus unterschiedlichen Sprachtheorien hervorgegangen sind, bis aus diesen beiden Polen der Linguistik und des Diskurses neue Künste oder Wissenschaften hervorgegangen sind, darunter: Linguistik des Textes, Pragmatik und andere